

Bilag 2

**Henvendelse fra De samvirkende Invalideorganisationer
og socialministerens kommentar hertil**

DE SAMVIRKENDE INVALIDEORGANISATIONER

Vedr. lovforslag nr. L 123 og nr. L 159

København, den 10. maj 1982

De samvirkende Invalideorganisationer hilser de – af det konservative folkeparti – her fremsatte lovforslag velkommen og kan på det varmeste anbefale deres vedtagelse.

I den forbindelse skal vi tillade os at henvise til vores skrivelse af 14. maj 1980 til folketingets socialudvalg og en udtalelse fra De samvirkende Invalideorganisationers hovedbestyrelsesmøde den 26. april 1982.

Tanken bag de handicapkompenserende ydelser var at kompensere for de merudgifter og manglende livsudfoldelsesmuligheder, et handicap medfører. Herigennem viste samfundet sin solidaritet med de handicappede medborgere og tilskyndede disse og deres familier til selv, ved egen indsats, at blive en integreret del af fællesskabet.

Ud fra en langsigtet betragtning er der næppe tvivl om, at ydelse af handicapkompensation – samfundsøkonomisk set – er en billig løsning.

En udvikling bort fra institutionsanbringelse og forsørgelse af handicappede henimod integration og fuld deltagelse i såvel arbejdsliv som i det øvrige samfundsliv er ikke alene menneskeligt berigende for alle parter, men også økonomisk set fornuftigt.

Ved at indtægtsregulere handicapkompensationerne ødelægges man delvis handicappeles motivation til at klare sig selv.

Finder man, at der er grupper af borgere i samfundet, der tjener for mange penge eller har en for høj levestandard, da bør disse problemer klares via indkomspolitikken eller skattepolitikken. Dette spørgsmål er imidlertid handicapkompensationsprincippet helt uvedkommende.

Med venlig hilsen

Svend Jensen

Folketingets socialudvalg
Folketingspartiernes gruppeformænd
Socialministeren

Uanset indkomstens størrelse er en fysisk eller psykisk handicappet fortsat handicappet og har merudgifter sammenlignet med kollegaen – en i øvrigt ligestillet person.

Under folketingsdebatten den 4. maj 1982 blev det fremført, at de besparelser, man siden ændringen af § 48, stk. 1, i 1980 har søgt opnået – og har fået realiseret – bl.a. skyldes afskaffelsen af ydelser til »skæve sko« og andre småbeløb.

De samvirkende Invalideorganisationer vil gerne understrege, at vi først og fremmest ønsker handicapkompensationsprincippet slået fast – sådan som det sker ved lovforslag nr. L 123. Den administrative anvendelse, der tidligere har været gjort af denne lovbestemmelse føler vi os derimod ikke i fuld overensstemmelse med.

Det er vor opfattelse, at der hidtil i mange tilfælde er ydet for lidt til familier med svært handicappede børn, mens man i andre tilfælde har ydet støtte, hvor dette synes mindre velmotiveret.

Vi skal gerne tilsige vor positive medvirken til udformningen af sådanne cirkulæremæssige bestemmelser eller vejledende retningslinjer, at sigtet med bestemmelsen – § 48, stk. 1, som foreslået i lovforslag nr. L 123 – fremover i højere grad vil blive modsvaret af praksis.

Der kan i den forbindelse peges på en klarere definition af bestemmelsen handicapbegreb og/eller muligheden af at indføre en form for bagatelgrænse f.eks. udformet ud fra en vurdering af de totale udgifter, der ønskes kompenseret.